

INFERIUM

A movie poster for the film 'Inferium'. The central figure is a muscular, horned demon with a skull-like face, wearing a dark, scale-like tunic. He is riding a dark, metallic unicorn with glowing red eyes. The demon holds a large, curved scythe over his shoulder. The background is a fiery, orange-red sky with streaks of light resembling meteors or fire. The ground is a dark, rocky, and desolate landscape. The title 'INFERIUM' is at the top in a large, metallic, distressed font. The name 'ROMAN BUREŠ' is at the bottom in a similar font.

ROMAN BUREŠ

R O M A N B U R E Š

INFERIUM

R O M A N B U R E Š

INFERIUM

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Roman Bureš, 2019

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2019

Cover Art © Lukáš Tuma, 2019

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-174-8 (print)

ISBN 978-80-7557-676-7 (ePub)

ISBN 978-80-7557-677-4 (mobi)

ISBN 978-80-7557-678-1 (pdf)

*Nechť tvůj první den v pekle trvá deset tisíc let.
A ať je to ten nejkratší.*

Stephen King

DVĚ PEKLA

1

Byl srpen a na Zemi zuřila válka.

Po prašné cestě vinoucí se mezi zlatavými poli se kodrcal povoz tažený starým valachem. Na korbě ležel pečlivě přivázaný dubový sud. Vedle zvířete kráčel vysoký muž. Tělo měl jako upletené z tuhých řemenů, zpod slamáku mu čouhaly černé vlasy s několika nitkami stříbra. Jeho věk se však při nejlepší vůli nedal odhadnout. Nepůsobil neohrabaným dojmem jako jiní lidé jeho výšky, naopak kráčel lehce, jako by jeho velikost byla standardem a ostatní byli trpaslíky. Přivíral temně modré, skoro fialové oči proti slunci a do kroku si pobrukoval nějakou prastarou odrhovačku. Nedokázal ji přesně zařadit, ale měl dojem, že je to pochodová píseň římské legie.

Muž se jmenoval Rónan a na světě byl již hodně dlouho.

Náhodný kolemjdoucí by nepoznal, že má Rónan dobrou náladu. Lidé při pohledu do jeho hluboko posazených očí nabývali dojmu, že toho dvoumetrového halamu zrovna něco nepěkně dožralo a že bude lepší, když mu vyklidí cestu. Většinou měli pravdu, ale pokud měl Rónan dobrou náladu, necítil potřebu dělit se o ni se světem nějakými vřelými úsměvy.

V průběhu života se jeho postoje k lidem měnily. Někdy míval chuť být obklopen civilizací a žít ve velkém městě, ale občas na něj padlo období, kdy si radši postavil srub v lesích, kde si užíval pouze společnosti svých psů a lesní zvěře. Musel si přiznat, že od průmyslové revoluce takových období přibývalo.

Ale dnes měl dobrou náladu. Navštívil pivovar, kde doplnil zásoby (doufal, že mu vydrží aspoň do konce měsíce), a také mlýn, kde koupil voňavý chléb, koláče, a jelikož mlynář nebyl doma, rovnou svedl mlynářku. Lidmi opovrhoval, ale ženy ho nepřestávaly fascinovat.

Celkem vzato – dnešek byl příjemný. Škoda, že se musel za okamžik zkazit.

Jakmile vůz vyjel ze zatáčky, v dálce spatřil toho muže. Povoze se k němu pomalu blížil, ale on se ani nepohnul, stál u stromu jako socha.

Byl to rozložitý sedlák v černé vestě a s nakřivo posazeným plstěným kloboukem. Brunátnou tvář měl zaťatou vztekem. Ve svěšené ruce držel klacek. Jeho očka sledovala Rónana; jenom čekal, až ho mine, aby mohl udělat to, k čemu se chystal.

K větvi stromu byl přivázaný pes. Předními tlapami ani nedosáhl na zem, celý se chvěl.

Rónan zastavil valacha a pustil otěže.

„Jen pokračuj,“ vyzval ho sedlák a klackem naznačil směr.

Rónan k němu mlčky kráčel dlouhým krokem

„Je to můj pes,“ vysvětloval sedlák a v očích se mu na okamžik mihlo cosi jako stud. Hned ho však nahradil spravedlivý vztek: „Takže si s ním můžu dělat, co chci!“

Jeho dech páchl kořalkou. Jmenoval se Kučera a vracel se z vedlejší vesnice, kde v hospodě prohrál v kartách devadesát říšských korun; jeho malé hospodářství bylo před krachem a jeho zemi okupovali Němci. Rónan se jeho mysli ani nedotkl, ze sedláka to vytrysklo samo. Byl-li člověk tupý a současně ožralý, stávalo se to.

Kučera měl všechny důvody pro to být rozčilený, ale nikdo – NIKDO – si nebude vztek vybíjet na psovi.

Rónan vůbec nezmírnil krok.

Kučera uchopil větev oběma rukama. „Chceš taky jed...“

Víc toho nestihl. Na bradu mu dopadla těžká pěst. Rónan se moc nekrotil a do úderu dal každé ze svých sto dvaceti kil.

Sedlák padl jako prkno. V kalhotách mu zabublalo a vzduch začpěl puchem výkalů.

Rónan přešel ke stromu, vyndal nůž a odřízl psa. Tělo mu pokrývaly nedávno zhojené rány.

Můj spasiteli...

Byl to vesnický voříšek, který v sobě měl krev všech možných ras.

Můj vládce...

Říkal si Šiška a dnešní bití mělo být jeho poslední.

Šiško, půjdeš se mnou?

2

Když v rozlehlé Satanově říši umírá démon, je to velká událost. Stromy pláčou temně rudou mízou,

na pláních vyjí vlkodlaci a v ohradách skučí dobytek, jako by odchod démona fyzicky cítil.

Dabriel da Raum se dožil požehnaného věku jednoho tisíce devíti set šedesáti let, zplodil dva syny a dceru, což je na démona úctyhodný výsledek. O to tragičtější byla smrt obou synů v kastovních válkách.

Každý démon pozná, když nadejde jeho čas, a Dabrielovi zbývalo posledních pár hodin. Odchod neprovází žádná bolest ani strach, jen smutek a slzy stromů. Nikdy nepatřil mezi významné nebo bohaté demony, ale měl množství přátel, proto se na jeho farmu sjelo na padesát rodin klanu Raum. Rozbili tábor na pozemcích farmy a přes množství barevných jurt a vlajících praporců nebyla malá Dabrielova usedlost ani vidět.

Sám umírající ležel v posteli, kterou pro tu příležitost snesli do hlavní síně. Nejbližší příbuzní seděli, kde se dalo, tiše spolu hovořili, popíjeli pivo a z dlouhého stolu zobali lahůdky, vkusně naservírované na stříbrných tácech.

Dabriel otevřel oči a chraplavě se nadechl. Oči, v jejichž duhovkách zbývalo už jen málo plamene, se rozhlížely. Všichni přítomní okamžitě ztichli, aby jim neuniklo případné proroctví, které by mohl s posledním dechem vyřknout.

„Kde je Samael?“

„Na poli,“ odpověděla Dabrielova dcera a vlhkým hadříkem mu stírala pot z čela. „Přivádí na svět nový dobytek.“

„Zavolej ho,“ hlesl sotva slyšitelně. „Už je čas...“

* * *

Dědeček umíral, život na farmě se však nezastavil. Co si Samael pamatoval, zdejší chudá kamenitá půda nikdy dobytek nerodila. V posledních několika letech se však celosvětově plodnost země zmnohonásobila, a rodila dokonce i tady. Před dvěma týdny vyhrabal Samael pěkně stavěný kus. A dnes se možná schylovalo k nálezu dalšího.

„Hledej, Potvoro,“ nabádal zkrocenou pavoučici písečnou. „Hledej!“

Potvora měla jedinečný čich a už tři dny šmejdlala mezi cibulovým polem a bramborovým lánem. Samael se té povinnosti rád ujal, nijak nestál o to, nečinně sedět v síni a čekat na dědečkův skon. Přesto – anebo právě proto –, že měl starého pána velmi rád.

Potvora dusala svýma osmi nohama a vířila rudý prach. Každou chvíli se zastavila s hlavou těsně u země a větřila, pak její svalnaté nohy zavířily a pavoučice popoběhla o kus dál.

Někteří farmáři používali srstnaté nebo zubaté vepře, ti však při vyhrabávání dobytka nedokázali odolat jeho masu. Když farmář konečně vyprostil kus z prasečí mordy, často dobytku chyběla noha nebo ruka a muselo se čekat, než opět doroste. Velcí píseční pavouci byli mnohem lepší, čich měli téměř stejný jako vepři, navíc dobytek začali hned po vyhrabání zamotávat do sítě, místo aby se do něj bezuzdně pustili. Nevýhodou bylo, že se nerozmnožovali v zajetí; museli se vystopovat, chytit a zkrotit, což byla zatraceně těžká práce.

Zdálo se, že Potvora konečně chytila stopu. Začala se zuřivě prohrabávat měkkou, temně rudou hlínou. „Šikovná Potvoro!“ povzbuzoval ji Samael.

Když pavoučici z jámy koukal jen odulý zadeček a čtyři zadní nohy, ozval se dobytčí jekot.

„Šikovná holka. Přines, Potvoro!“

Pavoučice už se zapírala zadníma nohama a škrábala se ven. V kusadlech držela samičku. Byla celá sedřená od kamení, měla vytřeštěné oči, máchala rukama a vřeštěla z plna hrdla. Potvora ji zkušeně balila do pavučiny.

„Stačí, Potvoro!“ okřikl ji Samael a tahal za vodítko. Nepotřeboval nově narozenou samičku vystříhávat z kokonu. „Šikovná holka,“ pochválil pavoučici, když konečně svůj úlovek pustila a poslušně si lehla na břicho.

Samička se snažila vymotat z pavučiny, když však spatřila Samaela, roztřásla se, její hrůzou zkroucená ústa se otvírala a zavírala. Vycházelo z ní bečení, jímž se podle některých přírodovědců z Pandemonia dobytek mezi sebou dorozumívá.

Samičky byly vzácné, rodilo se jich mnohem méně než samců. Sice byly slabší a měly kratší životnost, jejich přednosti však byly jinde. Ronily slzy, z nichž se dělala výtečná omáčka, a také se daly spářit prakticky s jakýmkoli domácím zvířectvem a stát se nosnicemi selat, hříbat nebo snášet vejce ještěřů. Samael by ji mohl zkusit spářit s pavouky. Nejlepší by samozřejmě bylo zařídit kopulaci dobytčích samců se samičkami, jenže nikdo ještě nepřišel na to, jak donutit samčí úd, aby ztvrdl.

Novorozená samička měla bílou kůži, hnědou hřívu a auru sotva viditelnou – kolem hlavy se jí vznášel jen zvlněný narůžovělý vzduch. Čím tmavší aura, tím byl dobytek vytrvalejší a jeho maso chutnější. Jedinci s téměř černou, neprůhlednou

aurou stáli miliony a dědili se z otce na syna. Tahle samička však nevydrží dlouho, rok, možná dva.

„Samaeli!“

U stodoly stála teta. Ruce měla založené na prsou a hlavu vraženou mezi ramena. Vždy to byla statná energická démonka, nyní jako by se pod tíhou zármutku scvrkávala.

„Chce tě vidět.“

Samaelovo srdce sevřely ledové prsty. Nechtěl u toho být, ale jako dědečkovu jedinému dědici mu nic jiného nezbyvalo. Bezděky se rozhlédl po svažítých kamenitých polích. Po řádcích cibule a brambor, kedluben a dýní, po malém jabloňovém sadu. Po stodole, kde bolestí nad odchodem pána bučely dva kusy dobytka. Samael se brzy stane pánem tohoto chudičkého království, navíc zatíženého půjčkou s lichvářským úrokem.

V životě měl jiné plány. Předloni se přestěhoval do milionového Pandemonia. Úspěšně složil přijímací zkoušky na Belzebubovu univerzitu, kde začal studovat strojírenství, žil na koleji a užíval si studentského života. A také tam potkal svou lásku...

Nebyla nakonec Lilith jediný důvod, proč se ve Městě usadil?

Jak jí teď má vysvětlit, že se vrací na venkov, aby se staral o tuhle ubohou farmu?

Tohle všechno měl zdědit táta. Kdyby se ovšem nenechal zabít v pitomé kastovní válce!

„Same! Pojd' už!“

„Hned jsem tam, jen ji odnesu,“ ukázal na nahou samičku. Podrbal Potvoru na chlupaté hlavičce: „Já vím, chceš odměnu.“

Pavoučice se netrpělivě zavrtěla.

Došel k samičce člověka, zaklekl jí krk a odřízl jednu mléčnou žlázu. Člověčice u toho vřeštěla jako pominutá.

„Zvykneš si,“ konejšil ji. „Však ono ti doroste.“

Obloukem hodil prso pavoučici, která se postavila na čtyři zadní a chytila ho do kusadel.

* * *

Síň byla plná nejbližších dědečkových přátel. Samael se jimi nemotorně prodíral, někteří na něj povzbudivě kývli, jiní ho plácali po ramenou. Visel tam těžký vzduch nasycený sladkou vůní kadidla a pachem piva.

U rozměrné postele padl na jedno koleno a sevřel v dlaních jedinou dědečkovu ruku. Pokožka starého démona byla tenká a suchá, cítil pod ní každou kůstku. Samael rozechvěle vzdychl a podíval se starci do očí. Byly hluboko zapadlé a téměř vyhaslé. Lebka napínala tenkou kůži a slabý krk vypadal, že už by její silné rohy neunesl.

„Chlapče, už je to tady,“ usmál se dědeček. Jeho oči se na malý okamžik opět rozzářily teplým žlutým ohněm. „Démoni jsou mi svědky, že tobě odkazuji farmu...“

„Jsme tvými svědky,“ zamumlal zástup.

Dabriel se vymanil z vnukova sevření, popadl ho za koženou vestu a s překvapivou silou si ho přitáhl.

„Víš, kde jsem přišel o pravou ruku?“ zašeptal sotva slyšitelně.

Každý to věděl – na lovu v Kassarských bažinách ho napadl ještěr...

„V horách,“ zašeptal dědeček, „v Železných horách.“

„Ale...“

„Poslouchej.“ Nebylo to víc než vzdech. „V podlaže pod postelí... je klíč... k mému trezoru.“

Samael měl na jazyku tisíc otázek, ale dědeček si ho přitáhl, až se dotýkali čely, pohledem mu radil, ať se na nic neptá.

„Uvnitř je mapa... která vede k pokladu... jakej si neumíš představit.“

Zašuměla látka a zavržala kůže, ozvaly se šouravé kroky – démoni se k nim nakláněli ve snaze zachytit Dabrielova poslední slova.

Sevření povolilo a starcova kostnatá ruka spadla na matraci, lehká jako papěří. Samael ji opět sevřel v dlaních. Byla studená. Dědeček se trochu nepřítomně usmíval, jako by byl rád, že se zbavil tíhy nějakého tajemství. Najednou však zvažněl a jeho oči se rozšířily. Naposledy zaplály plamenem živých.

„Lidé spáchají zlo tak veliké, že to ani nebeská blána neunese!“ zvolal zvučným hlasem.

„Prorocství,“ zašeptal kdosi.

Dědečkovy oči potemněly a oheň z nich nadobro vyprchal. Dabriel da Raum odcházel s mírným úsměvem na rtech. Jeho stisk ochabl. Najednou se nedíval Samaelovi do očí, ale skrz něj. Byl pryč.

Samael položil dlaň na jeho vetchou hrud', zda ucítí tlukot srdce.

„Opustil nás démon,“ pronesl přiškrceným hlasem větu, která se od něj očekávala. „A kdesi se narodí znovu. Žijme, abychom uctili jeho smrt.“

Zavřel dědečkovy nevidomé oči. Silou vůle se soustředil, aby neuronil ani slzu. Před starými bo-

jovníky zapomenutých válek by se propadl hanbou. V první chvíli myslel, že se na roztřesených nohách nedokáže zvednout, ale nakonec vstal. Vzal připravené plátno a položil ho na mrtvý obličej. Teta mu podala misku z lidské lebky. Samael začal na plátno roztírat sádku.

„Co to říkal?“ zašeptal někdo za jeho zády.

„To mělo být proroctví?“

Umírající většinou prorokoval sklizeň lidského dobytka v příštích sezonách; kdy přijde sucho, povodeň nebo záplava kobylek. Jen někteří démoni ze starých patricijských rodin předpověděli něco zásadního, jako například děd současného Satana, který předvídal kastovní války. Ale proroctví po každé dávala smysl, to dědečkovy nedávalo žádný.

Lidé spáchají zlo? Co je to za nesmysl? Jak by mohli lidé spáchat zlo? Vždyť je to bezduchý dobytek...

3

Rónan otevřel oči a okamžitě toho zalitoval. Škvírou mezi okenicemi se prořezával ostrý sluneční paprsek a vypaloval mu díru do hlavy. S očima otevřenýma na provozní minimum se rozhlížel po světnici. Ze svíček zaražených do prázdných lahví zbyly jen rozteklé hroudy vosku, ve vzduchu se vznášel odér alkoholu a milostných šťáv. Mlynářova žena spala s hlavou položenou na jeho hrudníku, sněhobílé stehno přehozené přes jeho pas, uhlově černé vlasy rozprostřené přes půl postele. Jako by si ho držela, aby jí neutekl.

Ospale na něj zamžourala a usmála se. „Dobré ráno, miláčku.“

„Měla bys jít,“ pokoušel se vymanit z jejího objetí.

„Ty jsi po ránu bručoun...,“ postěžovala si Marie a přitiskla se k němu ještě těsněji, předla u toho jako kočka. Prstem mu přejížděla po hrudníku po starém tetování. Míval jich mnohem víc, ale všechna už smazal čas.

„Co to znamená?“

„To je maorské tetování...“

„Hmm,“ zavrnila Marie, jako by věděla, kdo jsou to Maorové.

Rónan se z Tichomoří vrátil na konci minulého století. Nový Zéland se mu líbil, ale přeci jen to byl malý ostrov, ze kterého by se v případě potřeby těžko utíkalo. A život Rónana naučil, že se vždycky najde nějaká instituce, před kterou je lepší utéct.

Na ruce spuštěné podél postele ucítil teplý drsný jazyk.

Ahoj, příteli, podrbal Šišku za ušima. Frekvence lízání se znásobila. I když už se dostal z nejhoršího, byl ještě příliš slabý, než aby se připojil ke zbytku smečky.

Rónan se s trochou násilí vymanil z objetí, vyhrabal se z peřin a posadil se na okraj postele. Huťkot v hlavě se změnil v tupou bolest.

„Zlato, mazej domů,“ zopakoval co nejjemněji.

Marie přes sebe trucovitě přehodila příkrývku, koukal jí jen pěkný růžový zadek. Zabručela cosi o nedostatku taktu.

Rónan vstal a přemohl touhu okamžitě si zase sednout. Otevřel dveře a nahé tělo vystavil ranním paprskům. Přirítla se smečka a zuřivě ho vítala.

Její vůdce Koleno – kříženec rotvajlera s bůhví čím – se dral dopředu jako ledoborec, aby si urval největší díl pozornosti.

Les se hýbal životem a voněl teplem, ptáci uctívali ráno zběsilým řevem, někteří pokřikovali i na něj. Rónan přešel ke studni a opláchl se studenou vodou. Ve dveřích se objevila mlynářka zabalená do deky. Vykukovalo jí jedno pěkné plné ňadro.

„Je strašně brzo,“ postěžovala si.

Rónan si povzdychl a kdesi vydoloval poslední zbytky empatie, vrátil se ke srubu a do dlaní uchopil její tvář. S úsměvem se na něj nahoru podívala.

„Manžel se ti dnes vrátí, měla bys k němu mít ohledy.“ Snažil se, aby to nevyznělo povýšeně.

„Kašlu na něj,“ zakřenila se Marie. „Nejradši bych zůstala s tebou v té tvé chaloupce.“

Rónan si povzdechl.

Mám ji vyhnat, náčelníku? ozval se bojovně rozkročený Koleno, který pochopil, že o prodloužení Mariina pobytu není zájem.

Rónan se na něj zamračil a rotvajler začal čenichem rejdit v trávě, jako by nic neřekl.

Marie pustila deku a slunce rozzářilo její bělostnou pleť. Dole ho uchopila a začala si s ním hrát.

Rónan jenom zamručel. Najednou ho nenapadaly žádné rozumné argumenty.

Usmívala se a přitiskla k němu svoje měkké vonavé tělo. „Rónan...“ poválela jeho jméno na jazyku. „Tak bych jednou mohla pojmenovat svého syna. To je německé jméno?“

„Keltské,“ povzdechl si a celkem ochotně se podával vášni. Mladá drzá mlynářka se mu líbila

a jedno číslo navíc ho nezabije. Popadl ji za ruku a odtáhl zpět do postele.

Ale hned potom pomaže Marie zpátky do svého života.

* * *

O hodinu později už se brouzdal kapradím a poslouchal ptáky. Miloval jejich zpěv. Kdesi vpředu se proháněli Koleno a Slintající bůh – kříženec buldoka, kterého našel uvízlého v pytláckém oku.

Hlubokých lesů ubývalo, dokonce i ve zdánlivé divočině, jako je tato. A podle jeho máti bude ještě hůř. Byla obdařena viděními; říkávala, že dvacátý věk bude plný krve. Dvacátý první však bude ještě horší – lidé vyhubí vše živé na souši i v mořích, přelidní se a budou se dusit pod poklicí těžkých par. Rónan se obával, že se na vlastní kůži přesvědčí, jak blízko svých proroctví byla. Co se týká dvacátého století, zatím se na jeho vkus trefila až příliš.

Do těchto končin se uchýlil v roce 1913. Podle matky se jedná o pravlast jeho kmene a bylo to stejně dobré místo jako jakékoli jiné. Tehdy se blížila Velká válka, Rónan tak nějak tušil, jak bude vypadat a neměl nejmenší náladu se těch jatek účastnit. Bylo mu záhadou, že politici nechápali, do čeho se řítí. Někteří muži – byť sebevzdělanější – jsou prostě idioti odsouzení k tomu dělat stále stejné chyby založené na jejich egu a poháněné testosteronem.

Velká válka byla krvavá, ale válka, která probíhá teď, je vyhlazovací. Šest kilometrů severně

od jeho srubu vedla trať a Rónan i na takovou vzdálenost cítil projíždějící vlaky. Jako by se po trati prohnala vichřice hrůzy a beznaděje; obav a skrývaného děsu. Kam ty narvané vlaky jezdily, netušil, ale provázel je mrak smrti.

Kdesi vpředu vyštěkl Koleno. Ve stejný okamžik to Rónan ucítil. Koleno vyštěkl podruhé, naléhavě. Volal ho.

Rónan přidal do kroku, i když se mu vůbec nechtělo. Smutek, ke kterému se blížil, visel uprostřed mýtiny jako temný jedovatý mrak. Ještě než došel na místo, věděl, co ho tam čeká.

Vnitřní hlas mu radil, aby se vydal na opačnou stranu. Že tohle není jeho věc... Ale copak ho někdy poslechl?

Vyšel na mýtinu, kde se do něj opřelo slunce. I na tu dálku slyšel bzukot much. Oba psi stáli jako na stráži. Slintající bůh byl z pachu vyděšený a nerozhodný. Nejraději by utekl, ale před Kolennem si to nedovolil. Starý kříženec rotvajlera se na Rónana otočil: *Co s tím, náčelníku?*

Rónan se prodíral mlázím, které se mu otíralo o kalhoty, jako by ho chtělo zastavit. Na zemi seděla asi tříletá holčička a cumlala si palec. Tváře měla umouněné a pohled apatický. Zády se opírala o mrtvolu, ze které už všechno teplo vyprchalo. Byl to muž. V bedrech měl díru po kulce.

Není to tvoje válka, chlapče, zaslechl hlas dávno mrtvé matky. Jen je nech, ať se pozabíjejí.

Rónan se považoval za cynika, ale kam se na mámu hrabal...

Blíží se, upozornil Koleno. Oba psi větřili se zvednutými čumáky.